

**BISDOM
ROTTERDAM**

HOMILIE

van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende bij de afsluiting van de cursus voor nieuwe parochiebestuurders zaterdag 3 december 2022, kapel bisdomhuis in Rotterdam

Jesaja 30, 19-21.23-26

Matteüs 9, 35-10, 1.5-8

Broeders en zusters, het zou een prachtig motto zijn voor alle vrijwilligers in de kerk: voor niets hebt ge ontvangen, voor niets moet ge geven (Matteüs 10, 8). We hebben ontvangen, namelijk het geloof in ons hart en ook het vertrouwen dat de liefde van God belangrijk is. Niet alleen voor onszelf, maar voor heel onze wereld. Dat is niet niets. We hebben dan ook veel ontvangen, maar voor niets; gratis, uit genade. En vandaag mogen we samenkomen in deze kapel waar we vaak bidden in verbondenheid met heel ons bisdom. Heel vaak wanneer we hier samen komen als mensen van dit huis, zijn onze gedachten bij zoveel dingen die in het bisdom spelen. Rond kerkgebouwen, rond pastorale teams en ook rond besturen. Je wilt steeds opnieuw met elkaar de weg van het evangelie gaan. En ook voor ons geldt hier in huis: we hebben voor niets ontvangen en we mogen niet stoppen met te geven van hetgeen we gekregen hebben.

Het is vandaag een bijzondere dag, we zijn eigenlijk niet zo vaak met elkaar samen in één eucharistieviering. Meestal bent u in uw eigen kerk op uw eigen plek. Het centrum van dit bisdomhuis blijft altijd de Heer in deze kapel. Hij is in het sacrament aanwezig. Hij is iemand die met ons meetrekt, die ons geroepen heeft en die ook in de kerken in uw regio, in uw parochie aanwezig is met zijn trouw en liefde. Veel mensen zullen misschien denken: waarom zou je in de Kerk je krachten inzetten? Vaak lijkt het wanneer de Kerk wat krimpt, meteen weer voorpaginanieuws is. En dan denken veel mensen misschien: Wanneer houdt het nou op? Wanneer blazen ze in de Kerk hun laatste adem uit? Want voor lang niet alle mensen is de betekenis van de Kerk duidelijk.

Maar als we weten dat we de naam van Jezus Christus, die het centrum is van ons leven, hoog moeten houden, kunnen we niet zonder de Kerk om het samen uit te dragen. Daarom dat we ons ook verwant voelen met de heilige Franciscus Xaverius, wiens gedachtenis we vandaag in de liturgie vieren, en die in de 16e eeuw vanuit zijn band met Christus de wereld in ging, naar het Oosten, om de liefde van God te verkondigen. Hij die voor niets ontvangen had en zeker voor niets ook wilde geven.

Tegelijkertijd kun je in de Advent ook zeggen: de Heer komt terug, we wachten gewoon af, want Hij komt vanzelf en we weten niet de dag en het uur. Maar wat zou het een gemiste kans zijn, als Hij dan komt ons hart gesloten is. We leven immers in een tussentijd. Met Kerstmis lang geleden, de geboorte van God als klein kind. En de terugkeer van de Heer op het eind der tijd. En dat is dan het moment dat we Hem mogen ontmoeten. En in de tussentijd moet ons hart openstaan voor zijn komst. Mochten we al twijfelen aan die komst, of mochten we al denken 'de wereld is nu zo vol met alles wat het tegenovergestelde is van het werk van God', dan is het goed om naar de adventskrans te kijken. Juist in dagen die korter worden in een periode dat het donker wordt, zal het aantal lichtjes groeien.

Het licht van de Heer neemt toe en niet af. En terwijl in de natuur alles grauw en grijs wordt, en nu het koud wordt vallen de blaadjes toch nog van de bomen, blijft deze krans groen. Dat betekent dat Gods trouw doorgaat ook in dorre tijden. De adventskrans is zo een uitdrukking van wat wij mogen geloven op grond van de Schrift en op grond van de band met de Heer. Namelijk dat zijn belofte blijft en zijn licht blijft groeien.

En wat zou het goed zijn als nu al van dag tot dag het licht dan ook een plaats vindt in ons hart, een plaats heeft ook in onze gemeenschap. Mogen we in deze eucharistie bidden dat we wat we 'om niet' gekregen hebben steeds opnieuw mogen vasthouden en bewaren, niet krampachtig, en met vertrouwen geven. En mogen we met de Heer op weg blijven gaan om zoveel mogelijk mensen te bereiken met de boodschap van het evangelie. Ook in een tijd waarin misschien het tegendeel lijkt te gebeuren, is het de Heer die zijn licht niet terugneemt en zijn belofte niet vergeet. Amen.